

Για να αγαπάς και να μην κακοποιείς τα ζώα πρέπει να έχεις παιδεία.

Το να ζεις μαζί τους, απαιτεί πολύ σοφία. Ναι ...σοφία.

Το να τα κοιτάζεις στα μάτια και να εισπράττεις τον πόνο τους, θέλει περισσή σκέψη.

Χθες «πήρα συνέντευξη» από μια αδέσποτη σκυλίτσα η οποία μου είπε:

«Λάτρεψα πόδια κι έφαγα κλωτσιές.

Πλησίασα χέρια κι έφαγα ξύλο.

Τους κοιτάζω με συμπόνια κι εκείνοι με βρίζουν.

Θέλω να ξαπλώ σω για λίγο στην σκιά κι εκείνοι μου την στερούν κι ας με βλέπουν να υποφέρω.

Θέλω να προσφέρω αγάπη κι εκείνοι μ' εμποδίζουν, θέλουν να με κάνουν σκύλα κακιά γιατί έτσι θα έχουν κάτι να λένε, για να δικαιολογούν (στον εαυτό τους) τη μικρότητά τους και την άδεια τους καρδιά. Μερικές φορές τα καταφέρνουν γιατί κι εγώ αντιδρώ όταν μου ρίχνουν πέτρες και με βρίζουν.

Αντέδρασα χθες που κακοποίησαν το παιδί μου.

Εσείς τι θα κάνατε στη θέση μου;»

Έτσι μου είπε και «δάκρυσε», βάζοντας την ουρίτσα της κάτω από τα πόδια της, φοβισμένη και δαρμένη ίσως, για μια ακόμη φορά.

Νομίζω ότι το δάκρυ της τα είπε όλα.

Είπε με τον τρόπο της ευχαριστώ και συγνώμη που υπάρχω και ζω ανάμεσά σας.

Η σκυλίτσα αυτή λοιπόν, η αδέσποτη, καθημερινά δίνει μαθήματα ανθρωπιάς με τη συμπεριφορά της.

Πριν προκύψει όμως κάτι για να δώσει το επόμενο μάθημα, ξαπλωμένη σε τούτη τη γη που δεν ανήκει μόνο σε μας τα δίποδα ζώα με λογική υποτίθεται, παρακαλάει το δικό της Θεό να φέρει σύντομα το τέλος της, γιατί δεν αντέχει άλλο τις κλωτσιές, το βρίσιμο, τις πέτρες, την κακοποίηση.

Ωστόσο επιμένει να δίνει μαθήματα ανθρωπιάς ευχαριστώντας με το δικό της τρόπο, όσους φιλόζωους δίνουν αγώνα για κείνη που δυστυχώς είναι λίγοι, εισπράττοντας κι αυτοί, μίσος, κακία και απειλές επειδή αγαπούν τα ζώα και τα υποστηρίζουν.

Να σημειωθεί ότι οι φιλόζωοι ό,τι κάνουν, το κάνουν συνειδητά και χωρίς ιδιοτέλεια, ενώ οι άλλοι, οι , λειτουργούν με κίνητρο την ικανοποίηση τους από τον πόνο που προκαλούν και ίσως για να καλύψουν τα τεράστια κενά της ψυχής τους. Να νιώσουν δυνατοί. Οι -στην ουσία- ανύπαρκτοι εκτός από τη φυσική τους παρουσία. Οι άνθρωποι που δε θυμούνται από πότε έχουν να χαμογελάσουν. Που ζουν στη μιζέρια τους.

Αυτοί, σε όποιο μέρος του κόσμου κι αν ζουν, ας σκεφτούν τα λόγια αυτά και ας προβληματιστούν και αφού ζητήσουν συγγνώμη από τον εαυτό τους, ας αλλάξουν συμπεριφορά.

Για τη δική τους ψυχική ηρεμία.

Θα αισθανθούν όμορφα και γαλήνια.

Τελευταία ψηφίστηκε ο Νόμος 4039/2012 που προβλέπει την αύξηση των ποινών γι' αυτούς που δολοφονούν ή κακοποιούν ζώα αδέσποτα ή δεσποζόμενα και παραχωρεί κάποιες επί πλέον αρμοδιότητες στις Εισαγγελικές αρχές.

Δυστυχώς όμως κανένας νόμος δε μπορεί να επιβάλει ευαισθησίες και αγάπη, ούτε καν από δίποδα σε δίποδα, πόσο μάλλον προς τα τετράποδα.

Αγνοούν, απειλούν, αδιαφορούν και μοιράζουν πόνο με τη συμπεριφορά τους, το βλέμμα τους, τα λόγια τους, και τις χειρονομίες τους.

Πότε και πως θα τιμωρηθούν άραγε;

Οι νόμοι της φύσης όμως, είναι πολύ δυνατοί. Ας το κατανοήσουμε αυτό.

Γιατί ο πόνος φέρνει πόνο.

Σημείωση Συντάκτριας: Το παραπάνω κείμενο δεν αναφέρεται σε συγκεκριμένο περιστατικό ούτε σε κάποιους συγκεκριμένους ανθρώπους και περιοχές.

Είναι γενικό. Μας ενδιαφέρει δε και μας αφορά όλους.

Της **Ελένης Σκαρλάτου**